

die zijn gehuldigd omdat ze de vereniging vanaf de oprichting trouw zijn gebleven. Deze negen leden waren: A. Ernst, A. Talma, E. Kooistra, N. Halbesma, H. Kooistra, Joh. Hoekstra, T. Posthumus, R. Boonstra en G. de Vries. In zijn openingswoord beschrijft de heer H. Ros de geschiedenis van de vereniging wel heel erg kort met "Het ledental steeg van 17 naar 62 en sinds dit jaar is de vereniging in het bezit van een riant onderkomen" Dit volgens de berichtgeving in de krant.

FEESTLIED

Op de wijze van: Zie ginds komt een stoomduif....

Zie ginds komt een duif uit Quievrain al weer aan
Hij moet naar Piet Wijnsma, ik zie hem al gaan
Maar als hij op 't dak valt, is de baas niet bij 't hok
De duif denkt "Wat is dit nu, hoef ik niet in de klok?"
Maar wij weten allen wel, wat er aan schort:
De baas zit te kijken naar Studio sport
Gelukkig kwam Rindert, die sloeg op de ruit
En riep: Piet, kom toch naar buiten, ja kom er snel uit

EEN REIS MET HINDERNISSEN

Gauke van der Meer

Eind 1980 moesten er weer bekers etc. worden aangeschaft. Dit was het werk van de secretaris en penningmeester. Dirk had in het NPOrgaan gelezen dat je bij Oolman de benzine kosten vergoed kreeg en dat je tevens onbepaald bier mocht drinken. Dit leek hem wel wat en dan kon hij gelijk Gauke zijn pasgekochte BMW eens proberen. Op een zaterdag ging de reis richting Twello. Ook Dirk zijn vriend Jan was mee en die had ook geregeld dorst. Na een voorspoedige reis kwamen de heren in Twello aan. Na enig zoeken werd een groot herenhuis gevonden waar enkele bekers voor het raam stonden. De deur was op slot. Toen ze achterom liepen bleken er twee stacaravans in de tuin te staan waar veel meer bekers in waren uitgesteld. Ze gingen naar binnen waar Harry hen welkom heette en vroeg wat voor sport ze bedreven. Toen ze de duivensport noemden zei Harry gelijk dat ze dan wel dorst zouden hebben want "Van dat uren wachten in de hete zon krijg je een droge lever". Hij was nog met klanten bezig, motorcrossers uit de Achterhoek "Je weet wel die mannen die oerend hard door het zand scheuren", die hadden ook altijd dorst door het zand dat ze binnen kregen. Gelijk werd er een kratje H3 (heerlijk, helder, etc) op tafel gezet. Na ongeveer een uur kwam Harry vragen of we nog even geduld hadden. Dirk antwoordde niet lang meer want het kratje is bijna leeg. Als dat het enige was dat had Harry nog wel een kratje. Even later waren de heren van de Blauwe Doffer aan de beurt en konden hun benodigdheden uitzoeken. In 1981 en 1982 werd weer de reis naar Twello ondernomen. Vooral de laatste reis werd een hachelijke onderneming. Gauke had zijn BMW reeds ingeruild voor een nieuwe Ford maar die kwam maar niet binnen. Al voor Wolvega meende Gauke een vreemd geluid in de motor te horen maar Dirk zei dat hij wat meer gas moest geven en dat het dan wel over ging. Even voorbij Wolvega klonk een luide knal. Bij inspectie bleek dat de pas een half jaar oude uitlaat haaks doormidden was gebroken. Daar sta je dan op zaterdagmorgen. Geen enkele garage open. Na lang zoeken vonden we eindelijk een garage waar een monteur aanwezig was. Deze wou ons echter niet helpen. Gauke naar het kantoor om te vragen of hij de Wegenwacht mocht bellen. Dit was de baas toch iets te gortig. Toen hij de monteur vroeg stemde deze toe en toen de auto op de brug stond bleek dat de uitlaat gelast moest worden en dat hij niet dat niet beheerste. Gauke wist wel raad een stukje buis wat in de uitlaat past, twee klemmen en

klaar is kees. Even later kon de reis hervat worden. Dit verliep verder zonder problemen en in Twello ging het ook al vlot. Door al het oponthoud hadden ze honger gekregen en ze gingen daarom eerst in Apeldoorn naar een chinees. Het werd al donker toen de terugreis aanvaard werd. Rustig rijdend ging het richting het Noorden, tot ze werden ingehaald door net zo'n groene BMW, alleen volgens Dirk een veel snellere. Dit had hij beter niet kunnen zeggen want Gauke zijn BMW werd boos en begon te grommen. De snelheid liep op tot 3100 mpm. Om in duivenmelkers taal te spreken. Al vlot waren ze het auto zusje al weer voorbij. Plotseling begon Dirk te gillen. Gauke keek verschrikt om zich heen. Wat is er? Een spookrijder, een porsche achter ons! We moeten eraf kreunde Dirk. Ze hadden afgesproken te tanken in Staphorst maar waren de afslag al bijna voorbij. Zonder vaart te minderen werd de afslag alsnog genomen. Toen Gauke het grote licht ontstak kreeg hij de schrik van zijn leven. De afslag maakte anders dan voorheen een grote lus. Met piepende remmen en jankende banden werd de onverwachte bocht toch genomen. Wat een geweldige auto vond Dirk. Als ik dit in mijn B kadett had gedaan dan hadden wij nu ergens op de kop tussen de koeien gelegen. Gauke antwoordde dat hij hem wel op sleeptouw had moeten nemen om die snelheid te halen. Het jaar daarop gingen ze naar Rinsumageest om bekers, wel zo veilig.

ARTIKEL VAN DE NIEUWE DOCKUMER COURANT **Donderdag 16 november 1989**

Zaterdag receptie in clubgebouw aan Hereweg

De Blauwe Doffer vliegt al kwart eeuw op Damwoude

Damwoude – Een vereniging van postduivenhouders komt zelden in het nieuws. In het vliegseizoen staan de uitslagen wekelijks in de krant en eens per jaar houdt de vereniging een tentoonstelling. Verder blijft het stil. Met de Blauwe Doffer is het dit jaar anders gegaan. Het was dan ook een bijzonder jaar voor deze club. In februari werd het nieuwe eigen onderkomen geopend en komend weekend viert de Blauwe Doffer haar zilveren jubileum.

De blauwe Doffer is ontstaan uit onenigheid 'onvrede' is het woord dat voorzitter H. Dijkstra hiervoor gebruikt. Hij was lid van de Wâldflucht. Een aantal leden stapte op en begon een eigen club. 'De vereniging was veel te groot, we hadden een te klein hokje voor veertig man', verklaart Dijkstra de daad van de zeventien 'rebellen'. Hijzelf maakte de overstap enige tijd later, met als eerste voorzitter van de Blauwe Doffer, T. Posthumus.

Aan diens overgang is een merkwaardig verhaal verbonden. Aanstond secretaris H. Ros, die officieel per 1 januari de taken overneemt van de eerst scibent J.F. Hoeksta, heeft in de notulen ontdekt dat de Blauwe Doffer officieel dertien weken voor 1 januari 1965 is opgericht. Posthumus was toen nog voorzitter van de

Wâldflucht en moest daar eerst opzeggen, alvorens hij dezelfde functie kan bekleden bij de Blauwe Doffer.

Ondanks deze gebeurtenis hebben beide verenigingen in goede harmonie naast elkaar kunnen leven, ook geografisch gezien. De Wâldflucht heeft zijn domein in Broek, terwijl de Blauwe Doffer zich laat afficheren als de vereniging van Damwoude, Akkerwoude om nog preciezer te zijn. 'De Willemsstraat is de scheidlijn' duidt Dijkstra aan.

Het is beide verenigingen sindsdien voor de wind gegaan. De Wâldflucht heeft ruim vijftig leden. De Blauwe Doffer heeft er meer dan zestig. 'Als we willen hebben we er zo honderd', beweert Dijkstra. 'maar we hebben de afspraak dat de mensen lid worden bij de dichtst bijzijnde vereniging'.

Accommodatie

De onstuimige groei van de vereniging had tot gevolg dat een paar keer naar een groter onderkomen moest worden gezocht. Het eerste 'inkorfcentrum' was bij Posthumus thuis, weet Dijkstra nog: 'Je kon er niet eens rechtop staan, anders stootte je je kop'. In 1968 verbeterde de situatie drastisch. De leden konden hun zelfgebouwde lokaal aan de Badhuisweg in gebruik nemen. Dat gebeurde onder de bezielende leiding van P. Bosma. De Blauwe Doffer was indertijd zeer ingenomen met zijn 80 vierkante meter vloeroppervlak. Maar de vereniging bleef groeien en dat resulteerde in de nieuwbouw aan de Hereweg, die begin dit jaar werd voltooid. Onder supervisie van H. Ros gingen de leden weer aan de slag. Het nieuwe gebouw beslaat ruim tweehonderd vierkante meter en wordt door de eigen mensen gezien als een van de modernste accommodaties van Friesland. Toch is het nog iets aan de krappe kant. 'Op freedtejûn is it suver te lyts. Foar 140 minsken is it te krap', zegt Hans Dijkstra.

Het lokaal is behalve een inkorfcentrum ook een ontmoetingsruimte. Er wordt ook bingo gespeeld en er zijn kaart- en feestavonden.

Het zijn echter niet alleen dergelijke bijeenkomsten die van de duivenliefhebberij een gezinssprt maken. Ook de zoons en, soms de vrouwen, zij in de ban geraakt van het duiven melken. 'Als je een keer met dit bacil besmet bent geraakt, dan houd je nooit meer op', zegt Ros. De trouw aan de vereniging onderstrepen deze woorden. Van de achttien oprichters (inclusief Postumus) is de helft nog lid; drie zijn overleden en evenveel zijn verhuisd.

Professionalisme

Geleidelijk aan is het professionalisme binnen de duivensport geslopen. Dijkstra en Ros betreuren dat. Iets over hebben voor de sport is mooi, maar dit mag nooit ten kost gaan van het gezin. De gezelligheid moet voorop blijven staan en er moeten geen kapitalen worden uitgegeven om aan duiven te komen.

TERUG IN DE TIJD.....DE VOORZITTERS

Fokke Wijnsma

Vandaag, op de dag dat wij ons veertigjarig jubileum viëren, is het precies 16 jaar en 2 maanden geleden dat onze vereniging twee nieuwe leden rijker werd.

Op de ledenvergadering van 19 januari 1989 werden Marcel Scherjon en Remy Teunissen met grote meerderheid aangenomen als lid.

Het is mooi dat we Marcel, die al lang geen lid meer is, nog regelmatig tegenkomen op onze kaartavonden. Remy zien we echter veel vaker. Hij volgde namelijk in 1992 Hans Dijkstra op als voorzitter.

Remy was toen al een tijdje, als adviseur van het bestuur, nauw bij de vereniging betrokken. Er waren, toen we net ons nieuwe gebouw hadden betrokken, nogal wat strubbelingen met de gemeente over de parkeergelegenheid en een nieuw te bouwen loods voor "Mensen zonder werk". Toen Hans werd getroffen door een ernstige ziekte, en zelf niet meer bij de vergaderingen aanwezig kon zijn, adviseerde hij het bestuur om Remy om hulp te vragen. Wij kenden Remy niet zo goed (we zagen hem alleen af en toe duiven inkorven), maar Hans woonde naast hem en zei dat het wel "in tuk mantsje" was. Dit bleek Hans goed gezien te hebben. De kwestie met de gemeente en "Mensen zonder werk" werd naar ieders tevredenheid opgelost.

Hans was trouwens sowieso een prima voorzitter. Onder zijn leiding werd ons huidige onderkomen gebouwd. Het geld hiervoor kwam voor een groot gedeelte uit bingo- en kaartavonden, waar hij veel energie in stak. Hij was een persoon die niet alleen delegeerde, maar zelf ook de handen uit de mouwen stak. Bovendien was hij een echt gezelligheidsmens. De kaartavonden met Hans achter de bar liepen wel eens (vaak) een uurtje uit onder het motto: gezelligheid ken geen tijd. Hij kaartte zelf ook graag. Ook als duivenmelker stond hij zijn mannetje. De gedachte aan zijn "83" bezorgt velen van ons nu nog nachtmerries. Dat was een echte goeie.

Zoals al eerder gememoreerd bleef Hans, ondanks zijn ziekte, zeer betrokken bij de vereniging. Op de vrijdagavond van onze jaarlijkse tentoonstelling belde hij vanuit een kliniek in Bilthoven, waar hij toen was opgenomen, om te vragen hoe de keuring was verlopen en wie de hoofdprijzen hadden gewonnen. Ik moest natuurlijk ook even zorgen dat hij een uitslag kreeg. Het was helaas de laatste tentoonstelling die Hans meemaakte.

Hans had de hamer op 22 november 1984 overgenomen van Dirk Lourens, die slechts twee jaar voorzitter is geweest. Toch heeft ook hij veel voor de vereniging betekend. Onder zijn voorzitterschap werd de aanzet gegeven om een nieuw clubgebouw te gaan bouwen. Ook is hij jarenlang bestuurslid geweest. Ook Dirk was een echt gezelligheidsmens die, onder het genot van een biertje en een sigaretje, zo genoeglijk kon zitten vertellen. Met zijn zoon Frans was hij doorlopend bezig het eigen hok te versterken met duiven van de beste soorten. Als je dan zei: "Goh, wat zijn dat mooie duiven", kon je er gratis wel een jong van krijgen. Het was triest dat een levensgenieter als Dirk zijn laatste levensjaren, gekluisterd aan een rolstoel, in het verpleeghuis te Dokkum moest doorbrengen. Tijdens het vliegseizoen bezorgde Yde van Kammen hem daar nog wel elke zondag een verenigingsuitslag. Deze las hij nog met veel belangstelling.

De eerste, en tot nu toe langstzittende, voorzitter van onze vereniging was Tamme Posthumus. Veel lezers van dit boekje zullen zich Tamme nog kunnen herinneren. Het was een man met uitstraling. Je zag hem nooit zonder sigaar, vaak droeg hij een hoedje. Hij lustte graag een borrel en had altijd z'n woordje klaar. Hij leidde de vergaderingen altijd met verve, en was er een meester in, voorstellen die hem voor de vereniging niet goed leken te zijn al bij voorbaat te torpederen ("Dat moeten wij hier niet hebben mensen, geloof mij nou maar"). Ook onder het voorzitterschap van Tamme is er heel wat tot stand gekomen. Zo werd er een nieuw clubgebouw gezet aan de Badhuisweg. Enige jaren later werd dit uitgebreid.

Tamme had altijd goede duiven en klokte o.a. eens een hele vroege van Nationaal Munchen. Ook het keuren van duiven kon je met een gerust hart aan hem overlaten; als een volleerd keurmeester pikte hij de mooisten eruit. Toen Tamme na 18 seizoenen, op 29 december 1982, zijn laatste vergadering leidde, betekende dit niet dat hij zich helemaal terugtrok. Hij vertegenwoordigde de vereniging nog vaak op afdelingsvergaderingen en stond enkele jaren achter de bar in het clubgebouw. Dat waren gezellige jaren.

In die jaren was het dat Tamme eens op een ochtend wakker werd en de geldbak met barinkomsten niet kon vinden. Zijn DAF binnenstebuiten gekeerd en het hele huis afgezocht, echter geen geldbak te vinden. Stad en land afgebeld, maar niemand wist waar die bak kon zijn.

Totdat hij uiteindelijk Heerke Kooistra, die ook als een der laatsten was vertrokken, belde. Heerke vroeg wat Tamme als eerste had gedaan toen hij de vorige avond thuiskwam.

“Een borreltje genomen, natuurlijk!” En waar stond de fles? “In de koelkast”

En inderdaad, in de koelkast stond de geldbak.

Tamme korfde tot op hoge leeftijd nog duiven in, hij leek onverwoestbaar. Toch viel uiteindelijk ook voor hem het doek.

Hans, Dirk en Tamme, hun namen worden nog regelmatig genoemd in de vereniging; ze hebben veel mooie herinneringen achtergelaten.

En dat brengt ons weer terug in het heden. Zoals u vandaag kunt zien rookt onze huidige voorzitter, net als Tamme, sigaren (wel een kleinere uitvoering). Net als zijn drie voorgangers houdt hij van gezelligheid en beschikt hij over een flinke dosis humor.

In de periode dat Remy voorzitter is, heeft de vereniging weer flinke stappen voorwaarts gedaan. Zo hebben we eigen computers gekregen waarmee op zaterdagavond de uitslag kan worden gemaakt en is er een opslagruimte gebouwd, waar we in de wintermaanden de boxen kunnen stallen.

Ook zijn we sinds twee jaar “Nationaal Inkorfcentrum”. Bij dit alles was Remy nadrukkelijk betrokken.

Doordat Remy veel last heeft van roofvogels, wil het met de duiven de laatste jaren niet erg vlotten. Ik hoop dat dit snel verandert en dat bij ons vijftigjarig jubileum kan worden geschreven: Onze voorzitter timmerde de laatste jaren nadrukkelijk aan de weg op de nationale vluchten.

